

MELDURIN

» Talan er um sunnar reglur, og tær gera skúlan til tað, hann er

við siðvenjuni at fara til jólagudstænastu, og sum einasti skúli í landinum fara vit til gudstænastu í Mariukirkjuni á páskum, greiðir Poulina Slættanes frá.

Hon vísir á tað serliga sambandið, sum næmingarnir høvdu við skúlastjóran.

– Sættu hvørja viku kom skúlastjórin inn í flokksstovuna við einum ummæli. So blivu næmingarnir róptir upp ein og ein eftir ummælinum, har skúlastjórin gav viðkomandi nøkur orð á vegnum. Teir næmingarnir, ið ikki høvdu gjørt sær nóg góðan ómak, fingi tað at vita, men tað bleiv sagt upp á ein penan máta. Hetta var eisini heilt serstakt fyri skúlan, sigur Poulina Slættanes.

Siðvenjurnar eru minniligar

Nunnuskúlin hevur altíð havt sínar egnu, serligu siðvenjur. Eitt nú var tað í fleiri ár vanligt, at næmingar í 7. flokki fóru námsferð til Hetlands.

– Hetlandsferðirnar hjá næmingunum byrjaðu fyrst í 80unum, og endamálið var sjálvandi, at okkurt gott skuldi spyrjast burtúr. Nunnurnar gjørdu altíð nóg burtur úr at vísa á munin á fátøkum og ríkum, og tað var nakað, tær lögdu stóran dent á. Hetland minti

rættiliga nóg um Føroyar, men var eitt sindur aftanfyri okkum, og sostatt kundu næmingarnir síggja henda munin og eisini læra at prismet tað, tey høvdu í Føroyum, sigur Poulina Slættanes og leggur afturat, at seinasta Hetlandsferðin var í 2006, tá Smyril Line legði rutuna niður.

Sum einasti skúli í landinum hátíðarheldur Nunnuskúlin hvørt ár Sankta Frans dag til minnis um deyðadag Frans av Assisi.

– Júst tann dagurin stendur rættiliga sterkur í minninum hjá flest øllum, sum hava gingið í Nunnuskúlanum, og tað er ein dagur, sum vit framvegis hátíðarhalda við ymskum tiltøkum, kappingum og ísi. Eisini halda vit altíð ST dagin við innsavning og serligari umrøðu og virðing fyri neyðhjálpi, sigur Poulina Slættanes.

Hon vísir á, at tað kann vera avbjóðandi at halda fast við tær ymsu siðvenjurnar og samstundis vera ein modernaður fólkskúli.

– Hinvegin eru fleiri av siðvenjunum blivnar ein so mikið fastur partur av skúlanum, at vit ikki kunnu ímynda okkum, at tær ikki skulu vera longur, sigur Poulina Slættanes.

rannva@sosialurin.fo

– Siðvenjurnar eru blivnar ein so mikið fastur partur av skúlanum, at vit ikki kunnu ímynda okkum, at tær ikki skulu vera longur, sigur Poulina Slættanes

Myndir: Álvur Haraldsen

– Tá steðgaði tann siðvenjan av tí orsök, at her vóru ikki nóg nógvar nunnur í Havn til at standa fyri tiltakinum. Onkrar vóru og ferðaðust í heimlandinum, meðan aðrar vóru fluttar heim.

Strangur skúli

Tær ymsku reglurnar, ið nunnurnar høvdu sett í gildi á skúlanum, høvdu við sær, at summi hildu skúlan vera strangan.

– Jú, kanska var tað strangt. Næmingarnir skuldu møta til tíðina, og komst tú fimm ferðir ov seint, mátti tú sita eftir. Eisini skuldu

næmingarnir úr skógunum í gongini og seta teir undir sín knagga, har klæðini hingu. Tær vóru av tí gamla skúlanum og kravdu nóg av næmingunum. Tær kravdu ein góðan atburð, fortelur Poulina Slættanes og heldur fram:

– Hatta er tó nakað, sum skúlin heldur fast við enn tann dag í dag. Til dømis hava vit framvegis morgunsang, sum fer fram á júst sama hátt sum fyri eini 80 árum síðani. Vit signa okkum, syngja ávisar sálmar, biðja somu bønina og so framvegis. Eisini halda vit fast

